

Uhani milijarderjeve hčere

1.

»Gospod šef, klicali ste me. Tu sem.«

»Me veseli, ljubi Garston. Takoj vam bom povedal, zakaj sem vas klical. Toda ne tu. Potrudite se v mojo zakladnico.«

Znani trgovec z zlatnino in biserji je peljal svojega nastavljenca po dolgem hodniku v razmeroma majhno sobo, ki je imela jeklena vrata in z jeklenimi ploščami obložene stene. V njej so bile velike, težke železne omare.

Trgovec Tomzon je sedel za pisalno mizo. Gostu je namignil, naj stori isto. Nato je začel:

»Milijarder Guld bi rad dal svoji hčeri Jani za god uhane. Mene je prosil, da bi mu jih oskrbel. Seveda morajo biti nekaj izrednega. Prehoditi sem moral precej sveta, preden sem jih dobil. Upam, da bosta gospod Guld in gospodična Jani z njimi zadovoljna.«

Odpri je eno izmed omar in vzel iz nje lepo škatlico. Odpri jo je in izročil Garstonu.

Ta si je ogledal uhane z večjim očesom, nato pa jih je vrnil.

»Krasni so!« je pripomnil oduševljeno.

»Kajne!« se je nasmehnil Tomzon. »Četr milijona dolarjev bom dobil zanje.«

»In kakšno vlogo bom jaz igral pri tej stvari?«

»Saj razumete, da take dragocenosti ne morem poslati po pošti. Kak lopov bi zvohal uhane in jih s ponarejenimi zamenjal. Vi ste edini človek, kateremu jih zaupam. Ali bi hoteli potovati h Guld in mu jih osebno izročiti?«

»Prav rad, če mi jih res zaupate.«

»Če želite, vam dam dva oborožena moža za spremstvo.«

»Nočem spremljevalcev. Kje sploh najdete dva moža, o katerih bi mogli biti prepričani, da me ne bosta napadla ali izdala? Ne, ne! Nočem spremljevalcev. Zadeva naj ostane popolnoma tajna.«

»Prav imate. Toda kaj bo treba storiti za vašo varnost?«

»Nič. Sam bom potoval. Do kdaj morajo biti uhani pri Guld?«

»Do danes tedna.«

»Dobro. Potem mi jih že danes izročite. Potrebujem jih za potrebne predpriprave. Svetujem pa vam, da pred izročitvijo naredite na njih kakšno znamenje, ki bo tudi meni znano, da boste vedeli, ali bom svojo nalogo zvesto izvršil.«

Trgovec je šel k svoji delovni mizi, si nastavil na oko povečevalno steklo in je natančno ogledal uhane. Nato je na vsakem naredil zelo tanko zarezo, katere z navadnim očesom ni bilo mogoče opaziti. Nato je uhane dal v škatlico in se je vrnil h Garstonu. Škatlo mu je izročil in rekel:

»Srečno pot! Upam, da se vam ne bo nič zgodilo.«

»Zbogom, gospod šef.«

2.

Garston je vstopil v železniški voz drugega razreda. Zasedel je prostor v kotu pri oknu. Svojo staro ročno torbico si je položil na kolena in jo je z obema rokama močno držal.

V zadnjem trenutku pred odhodom vlaka je vstopil v voz močan, lepo oblečen gospod. nosil je črne naočnike. Pri vratih voza se je ustavil in pogledal po vozu. Nato se je usedel nasproti Garstonu. Iz žepa je potegnil časopis in je začel čitati. Vsak list časopisa je imel majhno luknjico, skozi katero je opazoval svojega sopotnika.

Vlak je drvel skozi gozd in se bližal samotni postaji. Tujec je pogledal skozi okno, potem je naglo skočil h Garstonu ter mu z eno roko pritiskal na nos in usta robec, ki je bil

prepojen z omamljivo tekočino, z drugo pa mu je iztrgal torbico. Vlak je kmalu nato obstal. Tujec je skočil iz njega in izginil v gozdu, ki se je raztezal okrog postaje.

Vse to se je tako naglo odigralo, da Garston ne bi mogel klicati na pomoč, četudi ne bi bil omamljen.

Po tem napadu je bil nekaj časa mir. Vlak je oddrdral mimo kakih desetih postaj. Garston se je naposled vzdramil. Začuden je pogledal okrog sebe. Šele čez čas je zbral toliko svoje misli, da se je spomnil, kaj se je zgodilo.

Vlak se je ustavil na neki večji postaji. V voz sta prišla dva moža v policijski uniformi. Sedla sta nasproti Garstonu. Ko se je vlak premaknil, je eden izmed njiju pokazal Garstonu uradno izkaznico in mu je rekel:

»Jaz sem policijski komisar Smith. Vi pa ste najbrž gospod Garston?«

»Da.«

»Vaš šef, gospod Tomzon, je na policiji naročil, naj vam odvzamemo uhane, ne iz nezaupanja, ampak, da zaradi njih ne bi imeli kakih sitnosti. Vprašam vas torej, ali mi jih boste izročili prostovoljno? Če ne, vas bom aretiral in vam uhane zaplenil. Upam, da vam bo prvi način ljubši.«

Garston je nekaj časa razmišljal, potem pa rekel:

»Prav imate! Uhane vam bom izročil, toda prosim za uradno potrdilo, da ste mi jih res odvzeli.«

»O potrdilu ni govora! Izročite mi uhane — ali pa...«

Garston se je zamislil. Čez čas je dejal:

»Naj bo! Udam se, ker sem primoran.«

Nato je odpri žepni nož in si odparal podlogo na suknji. Pri delu se ni silil in ker je žvižg naznanil, da se vlak bliža postaji, je komisar zavpil nad njim:

»Hitro! Hitro!«

Medtem ko se je vlak ustavljaj, je Garston potegnil izza podloge dragoceno škatlico z napisom tvrdke Tomzon in jo izročil komisar-

ju. Ta jo je hlastno odprl in naglo pogledal njeno vsebino. Nato jo je skrtil v žep, nakar sta s spremljevalcem vred hitro skočila z vlaka.

Vlak je pozno zvečer prispel do mesta, v katerem je bila Guldova vila.

Tako pozno Garston ni mogel na obisk. Šel je v gostilno, ki jo je že prej poznal in je tam najel sobo.

Okrog ene po polnoči je Garstona vzbudil rahel šum, ki je prihajal iz kota, v katerem je stala peč. Garston je v temi napel oči. Z začudenjem je opazil, da se je gornji del peči odprl. Iz peči je prilezla temna postava, ki je nekaj časa stala pri peči in prisluškovala, nato naglo skočila k postelji, zgrabila škatlico, ki jo je Garston imel na prsni, prerezala vrstico, s katero jo je imel privezано okrog vratu, in spet hitro izginila v peči.

(Konec sledi)

*

SMEJTE SE!

Opomin

Smola je posodil svojemu prijatelju denar, pa ga ni dobil nazaj. Zato mu je naposled ves jezen pisal tole pismo:

»Dragi prijatelj!

Kdo je dobil od mene denar in ga ni vrnil? Ti! Kdo je obljubil, da mi ga bo v treh tednih vrnil? Ti! In kdo do danes tega ni storil? Ti! Kdo je slepar? — Tvoj Smola.«

Odgovor

Jožek je bil velik prijatelj živali. Zadnjič se je pogovarjal z domačim psom. Rekel mu je:

»Čuvaj, tebi se dobro godi! Ni se ti treba umivati, ne česati pa tudi v šolo ti ni treba hoditi...«

Prezgodaj

Predstojnik (pri telefonu): »Kaj pa to pomeni? Nekdo mi ravnokar javlja, da ste bolni in danes ne boste prišli v urad.«

Uradnik (v zadregi): »To je zmotna. Šele jutri sem hotel ostati doma...«

V avtobusu

»Gospod, koliko ste stari?«

»Pet in dvajset let — toda zakaj vprašate?«

»No, potem ste dovolj stari za to, da lahko stojite na lastnih nogah...«

Bister odgovor

»Kdo izmed vas zna plavati?«

»Jaz, gospod učitelj!«

»Bravo! Kje si se naučil?«

»V vodi, gospod učitelj!«

Pri vojakih

Narednik: »Vi ste najbolj neumen v vsej četi! Ali imate v rodu še koga bolj neumnega?«

Regrut: »Imam enega brata.«

Narednik: »In kaj je ta?«

Regrut: »Narednik.«

*

UGANITE!

Rdeč vrtiček, beli plotek! Ne dežuje in ne sneži v njega in vendar je vedno moker?

(Vista)

Dve sta sestri, ki stanujeta čisto blizu in vidita vse prav dobro, le druga druge ne, čeravno je beli dan?

(Okno)

Kaj vedno teče in vendar se ne gane z mesta?

(Mihnsko kolo)

Kaj leti okoli zemlje in vendar ni žival, ne letalo in ne zrakoplov?

(Oblak)

*

IGRAJTE SE!

Dve osebi ne moreta prižgati sveče

Dve osebi naj poklekmeta tako druga nasproti drugi, da nista preblizu skupaj, a se vendar lahko dosežeta. Prva oseba ima v desni roki prižgano, druga v isti roki neprižgano svečo. Z levo roko vzdigneta obe osebi levo nogo tako, da klečita le na desni nogi. Nato poskušata prižgati neprižgano svečo ob prižgani. Mnogo smeha vzbujajo prizori, ko zdaj ta, zdaj oni pada ali se tudi oba obenem prekucneta po tleh.